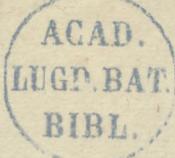

Dan. Heimius

Nobilissime virorum,

Quoties ab ijs studijs nonnihil ab eo, qua multum a prioribus remota, totum me nunc vindicant, imprimis Patrum lectione, plane ad eas curas necessaria, quas Nono Fæderi, in quo nunc versor, destinavi, agre a me obtinere possum, ut non indignatione, aut mærore animo, e tempore calamitate contabescam.

Vidimus hic nuper vias publicas, ac prope tempora, magistratus ab eo genere hominum, ad conciones ac conventus extorqueri, quorum præsidæ scrisse olim in eadem urbe, immo defondisse, scimus, Nefas esse cùtquam publice aut priuatim, aliud docere, præter id quod publice receptum: m'bi magistratum auctoritas accedit. Qua de re in synodo cum ijs actum scio, neq; aliud expressum, præter usitatum illud, Dies diem docet. qui revera, quantum illis tribuendum sit, nunc docet. Verum ipsi viderint, ac Princeps invictissimus, qui totam rei seriem, qua moderatione est ac prudentia, ex ore magistratus nostri nuper intellectus. Aliquot ex ijs, publice convicii, ac damnati a'nis, vt seditioni solent, primo pedem strueri, ac minari fugam, vt Particularum more, acris usurgerent. Itaque, in praetorem totis animis conversi, sycophantias moliri: quibus m'bi præter fundum et occasionem, decerat. Evenerit, vt catellus, et domesticis, quos in delicijs matronæ nostra habent, longo asthmate ac diutino cruciatu, animam, quam cegerat paucatum, expiraret. Fui tunc, aut paulo post, in a'dibus, cum con-

inge eius, sanguine uxori meæ, m'si autem ex affinitate, et proximitate, et annos plurimos, ex consuetudine innoxia, perspectare, ut, qua' vidi testis oculatus, affirmare possim. Erat forte ad manum, ex amicis, ac proponendum domesticis, chirurgus, qui prætoris iussu, tum absens, ut hoc curiositati daret, animal defunctum, ea parte secuit, qua vitium traxisse putabatur. Res nec nona, nec ignota ijs, aut invisa, qui hoc toties a Panuso, atque alijs, in generis eiusdem animalibus, sic fieri viderunt. Porro, tempore hoc eodem, cum instaret festum, quod antiqui Bacco, nosq; ^{consecravit}, convivialis traducunt, aut non nunquam puerorum voluptati ac remissionibus, indulgent,

magistratus
nostri, nec
hominum,
imo et audire
volunt.

er in more illi' esset positum, ut aliquot e proximorum liberis
vocaret. o quibus trimuli nonnulli aut quadrimuli, matrem
tu quidam, ex occasione hilaritatis tum oblatas, cati
functam extulerunt. quem, festuum agmen, & quicq
de praetore aut conslige eius, addidit calumna, non quia fa
sum, quam verissimum, quod dico humi, considerant. Quis velia
rūs quibusdam, inter quos plus sic plerunque regnat postea
excepti, domum quisque propriam dimicari sunt. Sub hilaritatis
exitum, cum alio instituiscem iter, ac tum ades forte præterres
obiter et ipse accessit. Vbi, vnum alteraque e consularibus, inveni
qui, ignari rerum, ex officio, ut solent amicissimi, cum quidam, et
affinis essent, eo vix diuerterant. nunc autem, tanquam dramatis
choragi, aut personar principes, ubique traducuntur. Inter quos
Hieronymus Bacherius, cognatus noster, vir et probitate,
candore morum, vi præclaras dotes hic ne tingam, in te primo
quem, cum paulo post quam veneramus, domum se conferat, car
ri secuti sumus. et ab ordinis, quod gestum, et ex fide. Quod,
ut per te Princeps invictissimus, ad quidem hac longe alter
referri, nuper didicis, intelligat, non leuis causa est cur petam.
Eo enim iam deuentum, ut matronarum pudicitia, ne absunt artifici
um mendacio, laboret. et, ne color desit, accusentur, quos non ad fuisse
se sciunt, quotquot afferunt. Errator intem, ad dignitatem
miseris, quod publice natura, interesse existimat, ut veritatem ac
contemptum gycophantis opponat. contra prudenteribus ~~ad~~ inno
confia patromis, magno animo committit. Misi visum fuit, nec
celare te quin faciem, neque profstori ignorantiam, quin personis
scire debet. in primis, cum amici causa et existimatio agatur.
Vale, Nobilissime virorum, et, ut soles, me omnia. Lingd. Bat.
Anno CT. 12 cxxxiv. Martij VIII.